

Danielle STEEL

Skúška ohňom

IKAR

Danielle
STEEL

Skúška
ohňom

Preložila Tamara Chovanová

IKAR

Danielle Steel
TRIAL BY FIRE

Copyright © 2024 by Danielle Steel
All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in part in any form.
Jacket images: house © Arcangel; all other images © Shutterstock
Translation © 2026 by Tamara Chovanová
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Preklad z anglického originálu Trial by Fire (Delacorte Press
an imprint of Random House, a division of Penguin
Random House LLC, New York 2024) Tamara Chovanová
Editorka Stanislava Skladanová
Redakčná úprava Tatiana Žáryová
Jazyková korektúra Martina Vyšná
Úprava obálky podľa originálu Augustín Putera
Technická redaktorka Helena Oleňová
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2026
ako svoju 2 820. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0982-0

Kapitola 1

Dahlia Johnsonová de Beaumont sedela vo svojej elegantne zariadenej pracovni v budove, ktorá jej patrila a nachádzala sa na rue de Faubourg Saint-Honoré v Paríži. Bol teplý júnový deň a pozerala na svoj zoznam stretnutí a telefonátov, ktoré mala predpoludním vybaviť. Bola výkonnou riaditeľkou uznávanej, mimoriadne úspešnej parfumárskej firmy, ktorú zdedila ako jediné dieťa svojich rodičov. Založil ju jej starý otec z matkinej strany Louis Lambert. Dahliina matka, Constance Lambertová-Johnsonová, bola takisto jediné dieťa a zdedila ju po svojom otcovi, zakladateľovi firmy. Constance zomrela v čase, keď Dahlia študovala na univerzite v New Yorku. Dahlia vždy vedela, že jedného dňa podnik zdedí. Čakala to. Len nevedela, že sa to stane tak skoro. Mala normálne, šťastné detstvo, ibaže kariéru mala vopred predurčenú, takmer akoby bola príslušníčka kráľovskej rodiny.

Tá firma patrila medzi najvýznamnejších výrobcov parfumov na svete. Značka Louis Lambert bola rovnako dobre známa ako značka Guerlain a držala sa do takej miery pôvodných tradícií výroby parfumov, ako to bolo možné

v časoch, keď niektoré prírodné prísady už neboli dostupné alebo legálne a nahradili ich syntetické ingrediencie. Bolo to technicky náročné, ale pokiaľ to bolo možné, usilovali sa nemeniť pôvodné receptúry ani ich ingrediencie.

Dahliina matka Constance bola láskavá, kultivovaná žena. Keď zdedila firmu, nepôsobila v nej, ale mala veľmi rada spoločnosť, ktorú založil jej otec. Firmu viedli kompetentní riaditelia a manažéri, ktorých tam vymenoval ešte jej otec, než ako osemdesiatšedemročný zomrel. Ich parfumy boli do istej miery staromódne a tradičné, ale mierne prispôsobené novému svetu a požiadavkám dnešných žien. Okrem pôvodných parfumov vyrábali aj nové voňavky, obľúbené v celom svete. Správna rada viedla firmu Lambert po celý čas, čo ju vlastnila Constance. Jej manžel Hunter Johnson bol členom predstavenstva, chránil manželkine záujmy a rozumne investoval aktíva spoločnosti. Zopár ráz manželke navrhol, aby ponúkli akcie na kúpu na burze, ale ona dávala prednosť súkromnému vlastníctvu. Vedela, že otcovi by sa to páčilo, tak ako si Dumasovci udržali súkromnú značku Hermès a Wertheimerovci Chanel. Firma Lambert bola rovnako výnosná ako Hermès a mala vlastné obchody po celom svete.

Hunter Johnson bol Američan. Zoznámili sa na večierku na americkom veľvyslanectve v Paríži a Constance ho očarila. Bol od nej o dvadsaťpäť rokov starší. Keď sa spoznali, mala dvadsaťjeden, patrila medzi najkrajšie ženy v Paríži a on bol štyridsaťšesťročný bezdetný vdovec. Patril k zakladateľom investičného kapitálu. Vzali sa v tom roku, keď sa zoznámili, a Dahlia sa o rok neskôr narodila v New

Yorku. Hunter rozumne radil Constance, pokiaľ išlo o investície spoločnosti. Keď zomrela, Dahlia ešte študovala a bol to ťažký úder pre ňu i jej otca. Hunter manželku zbožňoval a Dahlia si bola s matkou veľmi blízka.

Constance a Hunter žili v začiatkoch manželstva v New Yorku a Dahlia tam chodila na súkromnú školu. Zostali žiť v New Yorku, kým Dahlia nenastúpila na univerzitu, a keď Hunter odišiel do dôchodku, presťahoval sa s Constance do Paríža. Predtým často pendlovali sem a tam a Dahlia sa v časoch dospievania cítila rovnako dobre v Paríži ako v New Yorku. Plynulo hovorila po anglicky aj po francúzsky. S Francúzskom ju spájalo silné rodinné puto, a hoci v mladosti žila v New Yorku, letá trávila s rodičmi v Saint-Paul-de-Vence na juhu Francúzska. Počas štúdia na univerzite každé leto pracovala mesiac v sídle firmy Lambert.

Dva roky po presťahovaní sa do Paríža Constance zomrela ako štyridsaťdvaročná na rakovinu prsníka. Chorobu jej diagnostikovali neskoro. Aj jej matka na ňu zomrela v mladom veku. Dahlia zdedila lambertovské impérium ako dvadsaťročná, dokončila štúdium na Kolumbijskej univerzite, potom navštevovala Whartonovu obchodnú akadémiu, presťahovala sa do rodičovského domu v Paríži a v dvadsiatich štyroch nastúpila do spoločnosti, ktorú vlastnila. Ľudia, ktorí ju dovtedy viedli, ju naučili, čo potrebovala vedieť. Celé roky ju pripravovali na tú úlohu. Starý otec sa s ňou rozprával o podnikaní od útleho detstva. Fascinovalo ju to. Keď nastúpila do firmy na nižšiu pozíciu, kde sa mohla rok zaučať do podnikania, ako predpokladala, zužitkovala jeho manažérske skúsenosti aj otcove múdre finančné rady.

Hunter Johnson náhle zomrel vo veku sedemdesiatdva rokov, necelý rok po tom, čo sa Dahlia presťahovala do Francúzska, päť rokov po manželkinej smrti. Nikdy sa nespamätal zo straty milovanej Constance. Hoci dcéru veľmi ľúbil, tá láska mu nestačila. Mal problémy so srdcom a tie viedli k náhlej predčasnej smrti.

Dahlia bola sirota a výhradná majiteľka jednej z najvýnosnejších firiem na svete, hoci ešte nemala ani dvadsaťpäť rokov. Tú štíhlu, pôvabnú zelenookú blondínku zaučali do podnikania odborníci a manažéri aj správna rada ju podporovali, no nič ju nepripravilo na stratu rodičov. Tí pre ňu boli zdrojom radosti, múdrosti a lásky a bez nich sa cítila stratená. Otec zomrel na infarkt bez varovania. Na jeho pohrebe stála sama v Kostole svätej Klotildy plnom na prasknutie. Naďalej bývala v rodičovskom dome v Paríži a pripadala si ako stratená duša.

Otec zomrel rok po jej promócií na Whartonovej obchodnej akadémii, po ktorej prišla žiť do Paríža. Mesiac po návrate do Francúzska sa stretla so Jeanom-Lucom de Beaumont. Priatelili sa už v detstve. Aj jeho rodina letovala každý rok v Saint-Paul-de-Vence. Oni dvaja sa stretávali v južnom Francúzsku, poznali sa celý život. Cítili sa spolu dobre.

Dahlia bola dokonalý hybrid, kombinácia dvoch kultúr, dvoch krajín, dvoch svetov. Vďaka matkinmu vplyvu pôsobila skôr ako Francúzka, mala francúzsky štýl aj názory, ale vyrástla v New Yorku, vyštudovala v USA a mala americký pohľad na podnikanie, ktorý jej vštepil otec Američan. Bola to ideálna kombinácia. Vyžarovala z nej

ženskosť Francúzky, no mala vzdelanie americkej podnikateľky, čo si priniesla do Francúzska. Mala dvojakú národnosť a cítila sa doma v oboch krajinách, hoci priznávala, že srdcom je skôr Francúzka, a keď žila a pracovala vo Francúzsku, cítila k tej krajine silnejšie puto. Teraz tam bola doma a po otcovej smrti sa puto k USA stratilo. Keďže otec bol oveľa starší než jej matka, nemal počas jej života nijakých žijúcich príbuzných. A po jeho smrti nemala nijakých dospelých členov rodiny, ktorí by ju chránili, no bola rozumná mladá žena a rodičia jej vstúpili hodnoty, ktoré jej poslúžili. V mladom veku bola čestná, významná a mocná žena.

Keď sa so Jeanom-Lucom dali znova dokopy, dodalo to jej životu radosť a ľahkosť. K väčšine vecí pristupoval bezstarostne. Vyštudoval vo Francúzsku, ale nikdy nebral štúdium vážne. Dával prednosť športovým aktivitám vo voľnej prírode pred intelektuálnymi záujmami. Najradšej sa lyžoval, jazdil na rýchlych autách, venoval sa horolezectvu a nebezpečným a vzrušujúcim aktivitám, pri ktorých cítil prívál adrenalínu. Bol pritažlivý a očarujúci, tak ako Dahlia bola krásna, a tiež bol jedináčik. Boli rovesníci, a keďže jeho rodičia boli zámožní, mohol si dovoliť prepych nepracovať. Dahlia bola finančne nezávislá. Keď bola s ním, jeho ľahkovážnosť pôsobila ako protiváha jej veľkej zodpovednosti a silného zmyslu pre povinnosť, ktoré zdedila s firmou Louisa Lamberta. Svoje záväzky k rodinnému menu brala veľmi vážne a občas to bolo veľké bremeno.

Pri Jeanovi-Lucovi sa jej všetko zdalo jasnejšie a vzrušujúcejšie a jeho rodičia ju vždy srdečne privítali. Stal sa jej

prvou vážnou láskou. Vzali sa pol roka po úmrtí jej otca. Jean-Luc sa nasťahoval do jej veľkého rodinného domu v Paríži, ktorý zdedila, a rozhodla sa, že si ho ponechá. Boli ako deti, ktoré sa nevinne hrajú na manželov. Užívali si zábavu a často ich vídali v parížskej spoločnosti, dvere mali všade otvorené. Boli zlatý pár. Dni trávila Dahlia v práci a zaúčala sa do podnikania vo firme, ktorú jej zanechala matka, a jej otec veril, že jedného dňa ju bude kompetentne viesť. Mala dobrý zmysel pre podnikanie a neomylný inštinkt na parfumy ako jej starý otec. Prijala do firmy niekoľko skvelých výrobcov parfumov.

Dobre sa zaúčala do svojej práce a pritom povzbudzovala a zbožňovala Jeana-Luca, oslavovala jeho dobrodružstvá. Páčila sa jej jeho nebojácnosť. Bezvýhradne sa otvorili jeden druhému a ich prvé dieťa Charles sa narodilo na prvé výročie sobáša. Keď prišiel na svet, obaja mali po dvadsaťšesť rokov. Žili naplno, Dahlia sa cez deň učila viesť svoje parfumérske impérium, po večeroch chodili na večierky, stretávali sa s priateľmi a usporadúvali plesy vo svojom nádhernom dome na rue de Grenelle. Bola to jedna z najkrajších budov v Paríži. Dahlia tam v detstve trávila veľa času, takže ju dobre poznala. Bol to jej domov. Často však chodievala na služobné cesty do svojich obchodov po celom svete, aby lepšie pochopila prania a túžby svojich zákazníkov.

Keď priniesli Charla domov z parížskej pôrodnice, uložili ho do kolísky v detskej izbe, ktorá kedysi patrila jej matke. Hoci Dahlia mala plné ruky práce, so Jeanom-Lucom dom rýchlo zaplnili. Dahlia počas prvých štyroch

rokov manželstva každý rok priviedla na svet dieťa. Alexandra prišla na svet ani nie rok po Charlovi, Delphine o trinásť mesiacov neskôr a Emma štrnásť mesiacov po nej. A Jean-Luc sa ďalej venoval horolezectvu, lyžovaniu a automobilovým pretekom. Nespomalili ho ani manželstvo, otcovstvo a štyri deti. Bol dokonalý aristokrat, chodieval na poľovačky do Španielska a do Anglicka, na plesy v Benátkach. Naučil sa pilotovať vlastné lietadlo. Boli to zlaté deväťdesiate roky dvadsiateho storočia, keď sa venovali zábave a mali dosť peňazí, aby si mohli užívať. Dahliina firma prekvitala, hoci Jean-Luc o ňu nejavil záujem. Dahlia rada pracovala a on to na nej obdivoval. Netrápilo ho, že ona usilovne pracuje a on nie. Aspoň mal viac času na svoje záľuby. Keď sa večer vracala z práce domov, zdalo sa, že robila bez námahy a všetko, čo sa naučila, ju nabíjalo energiou. Emma sa narodila v deň maminých dvadsiatych deviatych narodenín a vtedy už Dahlia bola výkonnou riaditeľkou spoločnosti, najmladšou výkonnou riaditeľkou vo Francúzsku, zatiaľ čo Jean-Luc chodil po Európe, navštevoval svojich aristokratických priateľov a užíval si. Dahlia nikdy nemala námietky proti jeho bezstarostnému životu. Mala ho rada takého, aký bol, krásneho, odvážneho divocha, zatiaľ čo ona niesla na pleciach povinnosti za oboch, ale jej to vyhovovalo. V jeho rodine nikto nikdy nepracoval, tak sa im zdal normálny a Dahlia zvláštna.

Keď bol na návšteve u priateľov v Courcheveli vo francúzskych Alpách, rozhodli sa zalyžovať si v povestných Troch údoliach na zjazdovkách, ktoré dobre poznali. S priateľmi sa vybral zavčas ráno, keď odborníci ešte preventívne ne-

zlikvidovali nebezpečenstvo lavíny. Vyrazili na svah priskoro a zasypala ich uvoľnená lavína. Dahlia v Paríži pracovala, ale sľúbila, že cez víkend príde za ním aj s deťmi a pestúnkou. Záchranári našli Jeana-Luca a jeho priateľov po troch hodinách. Priatelia zosuv lavíny prežili, ale Jean-Luc sa zadusil pod hrubou vrstvou snehu. Dahlia ovdovela v tridsiatke po piatich rokoch manželstva a so štyrmi deťmi mladšími ako päť rokov.

Keď jej do práce zavolala polícia a oznámila jej to, zdriavilo ju to. Šokovaná sa viezla v služobnom aute do Courchevelu, aby identifikovala manželovo telo, na druhý deň sa vracala do Paríža za pohrebným vozom. Jean-Luc bol jej životnou láskou a okrem ich detí aj jej jediným príbuzným. Vyvolalo to v nej bolestné spomienky na matkinu smrť pred desiatimi rokmi a otcovu smrť o päť rokov neskôr. Dahlia si vždy myslela, že so Jeanom-Lucom zostarnú spolu. Predstavovala si, že budú obklopení dospelými deťmi a deťmi ich detí. Ale to sa už nestane. Vo svojich rozhovoroch sa zhodli, že budú mať ďalšie dve deti, možno štyri. Jean-Luc nič nenamietal proti väčšej rodine, lebo Dahlia mu rodinný život uľahčovala; kým bola v práci, o deti sa starali pestúanky, a počas víkendov sa im rada venovala. Z jeho pohľadu rodičovstvo nebolo vôbec namáhavé.

Jean-Luc bol ich potešením, skvelým manželom a otcom. Ona niesla na svojich pleciach zodpovednosť, vďaka nej všetko bežalo hladko. Nečakala však, že ich opustí v tridsiatke.

Podarilo sa jej usporiadať pohreb, ale neskôr si na nič nespomínala. Bola ťažko traumatizovaná. Nejedla, nespá-

la, nebola schopná myslieť. Vo svojom dome sa cítila ako duch, a pritom sa usilovala starať o deti. Charlie a Alexandra neboli ešte dosť starí, aby pochopili, že ich vzrušujúci, šťastný, zábavný ocko sa už nevráti domov, a Delphine aj Emma boli také malé, že situácii vôbec nerozumeli. Dahlia musela žialiť sama a byť kvôli nim silná.

Jean-Luc bol jedináčik a jeho rodičia boli zdrvení. Narodil sa im v pokročilom veku po viacerých potratoch a mŕtvo narodených deťoch a bolo to ich vymodlené dieťa. Jeho matka mala teraz sedemdesiat, otec vyše osemdesiat a z večera do rána zostarli, akoby v nich niekto zhasol svetlo. K Dahlii boli vždy láskaví a srdeční, ale teraz im ona aj deti bolestne pripomínali ich syna. Aby unikli smútku, začali cestovať. Po tragickom odchode jediného dieťaťa ani jeden z nich nežil dlho.

Dahlia sa musela starať o to, aby rodinu udržala pokope, utešovala deti, dávala im silu, aj keď sama sa cítila prázdna a zlomená.

Tri týždne po smrti Jeana-Luca sa vrátila do práce, hoci ju ešte vždy nesmierne bolelo srdce, ale usilovala sa vytvoriť pre deti normálny domov bez neho. Trvalo dlho, kým sa sama cítila aspoň trochu normálne a zasmiala sa na čomsi, čo povedal Charlie.

Vedela, že už nikdy nebude taká ako predtým. Bola to ťažká strata a mala pocit, akoby Jean-Luc so sebou vzal aj čosi z nej. Vzal si jej schopnosť zabávať sa a zostali len povinnosti. Bola osamelá matka štyroch detí, ktoré ju potrebovali, a výkonná riaditeľka vlastnej spoločnosti, ktorá ju takisto potrebovala. Trvalo dlho, kým sa dokázala zno-

va naplno sústrediť. Pracovala dvojnásobne tvrdo, aby to vynahradila.

Jean-Luc zomrel bez závetu, lebo bol príliš mladý. V tridsiatke nepomyslel na smrť, hoci sa venoval nebezpečným športom. Podľa francúzskeho zákona sa jeho financie rozdelili na päť rovnakých častí pre ňu a pre deti a ona rozdelila svoju časť deťom. Nepotrebovala tie peniaze. A jeho majetok bol oveľa menší než Dahliin, veď vlastnila lukratívnu firmu.

Vychovávala deti sama, tešila sa z ich spoločnosti, vychutnávala si čas, ktorý s nimi trávila, a nenápadne ich viedla k podnikaniu, ktorému sa jedného dňa budú venovať. Aspoň v to dúfala. V čase dospievania im vysvetľovala dejiny firmy Lambert a ako sa vyrábajú a predávajú kvalitné parfumy.

Dahlia si nevedela predstaviť, že by ešte niekedy ľúbila nejakého muža tak ako Jeana-Luca, preto všetku lásku venovala deťom. Aj rok po jeho smrti odmietala akékoľvek pozvánky do spoločnosti. Netúžila bez neho chodiť na večierky či iné podujatia. Dni venovala firme Lambert a večery, víkendy a sviatky deťom. Keď sa vo voľnom čase starala o deti, mohla potláčať do úzadia realitu, že roky jej ubiehajú. Deti plnili všetky jej citové potreby, tak ako ona plnila ich potreby, a s nimi sa nikdy necítila osamelo. Materstvo sa stalo miestom, kde sa skrývala v noci, a cez deň sa skrývala v práci. Deti sa stali citovou náhradou manžela, ktorého stratila. Nikdy sa nemusela vrátiť do prázdneho domu, vždy ju čakali s otvoreným náručím. Chvilu s nimi boli najkrajšie. Časom spomienky na lásku k Jeanovi-Lucovi bledli a pre

všetkých sa stal väčším hrdinom, než bol počas svojho života. Jeho rodičia medzičasom zomreli, takže jej deti nemali ani starých rodičov. Mali len ju, tak ako ona mala iba ich.

Príležitostne zašla na večeru s nejakým mužom, ale ani jeden z nich sa nevyrovnal Jeanovi-Lucovi, ktorého si zidealizovala. Pre ňu bol najúžasnejší muž a v mladosti jej vyhovoval, hoci neskôr, keď sa zo všetkých síl venovala podnikaniu, musela bez jeho podpory plniť náročnú úlohu výkonnej riaditeľky medzinárodnej spoločnosti.

Desať rokov po jeho smrti, keď už mala takmer štyridsať, vstúpil do jej života muž, ktorého brala vážne. Ale romanca sa rýchlo rozplynula, keď si uvedomila, že jeho viac zaujíma, čo od nej môže získať, než aká je žena. Po niekoľkých mesiacoch to pochopila a ukončila vzťah. Ten muž navyše nemal záujem deliť sa o ňu s deťmi iného muža a jasne jej to dal najavo. Lenže jej prioritou bola rodina, práca bola na druhom mieste.

Odvtedy Dahlia nikdy nepredstavila deti mužom, s ktorými sa stretávala. Na tých mužoch jej až tak nezáležalo. Vždy bola rezervovaná a strážila si srdce. V jej živote nebolo miesto na vášeň alebo chybný krok. Musela viesť veľkú firmu, ľubiť deti a deti ľúbili ju. Nič iné nepotrebovala.

Z roka na rok ju firma čoraz viac vzrušovala. Rozhodla sa ju rozšíriť a k parfumom pridala kozmetiku, čo bolo mimoriadne dobré rozhodnutie. Dahlia sa málokedy mýlila, a keď sa dopustila chyby, hneď ju napravila. Rovnako pristupovala k mužom. Nikdy sa na nich veľmi neviazala, a keď cítila, že jej na nich priveľmi záleží, stiahla sa. Nedopustila, aby niečo zasahovalo do jej rodiny alebo odda-

nosti impériu, ktoré zdedila a ktoré vďaka jej tvrdej práci úspešne rástlo.

Na okraji jej života sa vyskytli muži, ale ani na jednom jej príliš nezáležalo a ich krátke aférky boli diskrétné a nevyvolávali pozornosť. Na väčšinu spoločenských podujatí chodila sama, ako jej to vyhovovalo. Ak mala na druhý deň v práci bohatý program, mohla odísť, kedy chcela.

Na päťdesiate narodeniny jej priatelia usporiadali večeru v súkromnom elitnom klube. Tak ako Dumasovci, majitelia firmy Hermès, a Wertheimerovci, majitelia firmy Chanel, aj ona sa usilovala nezviditeľňovať a držať sa mimo dohľadu, hoci bola ešte vždy krásna, úspešná a nevyzerala na svoje roky. Nemala rada pozornosť verejnosti, a pokiaľ to bolo možné, vyhýbala sa médiám. Netúžila sa stať slávnou ani verejne známou. Súkromie pre ňu znamenalo viac.

Na tej slávnostnej večeri sa zúčastnil muž, ktorého nepoznala. Philippe Vernier bol výkonným riaditeľom významnej francúzskej spoločnosti, ktorá obchodovala s ázijskými firmami. Ázia bola aj pre ňu veľký trh a pri večeri sa o tom rozprávali, zistili, že majú veľa spoločného, dokonca poznali tých istých ľudí v Paríži a Hongkongu. Philippe bol riaditeľom veľkej luxusnej odevnej značky, čo nemalo ďaleko k jej svetu, a jeho firma sa venovala aj kozmetike, hoci nie v takom veľkom rozsahu ako Dahliina spoločnosť. Jej talent naňho očividne zapôsobil. Vedel, kto je, a čítal o nej v novinách. Vo svete podnikania bola legendaria. Príjemne sa pozhovárali najmä o svojej práci a on ju pozval na druhý týždeň na večeru. Na prste nemal obrúčku a nezmienil sa o rodine ani v ten večer, ani pri ďalších stretnutiach. Musela

diskrétné zavolať priateľke, ktorá ho poznala, aby zistila, či je ženatý. Od neho sa nič nedozvedela.

Dahliu sklamalo, keď sa dopyčula, že je ženatý, čo podľa nej znamenalo, že s ním nemôže počítať. Dovtedy sa jej zdal veľmi príťažlivý, ale keď vedela pravdu o jeho stave, už ju veľmi nelákal. Nebol jediný v parížskej spoločnosti alebo vo francúzskom podnikateľskom svete. Bol jeden z mnohých mužov, ktorí nechceli absolvovať finančne náročný rozvod, no dávno prestali predstierať, že ich manželstvo funguje. Títo muži nežili so svojimi právoplatnými manželkami. Philippe Vernier bol ukázkový príklad takého muža. Študoval na najlepších francúzskych školách, bol distingvovaný, úspešný, šarmantný, kultivovaný, vitálny, mocný a v päťdesiatich ôsmich rokoch ešte vždy príťažlivý. Počas spoločných večerov s Dahliou pôsobil ako slobodný muž, ale nebol voľný. Pri štvrtom či piatom stretnutí jej jednoducho a priamo vysvetlil, že sa so Jacqueline vzali veľmi mladí. Ich rodičov to potešilo, ale romantické city rýchlo vyprchali a obaja zostali vo zväzku s partnerom, ktorý ich už nepríťahoval a nemali s ním nič spoločné.

Mal syna Julienu, ale neboli si blízki a bol to rozmazaný chlapec bez ambícií a so slabosťou na ruské zlatokopky. Philippe priznal, že so synom netrávi veľa času a nie je pozorný otec. Jeho manželka neustále cestovala, mala radšej Londýn než Paríž a viac ju zaujímali jazdecké súťaže, poľovačky a večierky v Anglicku než život doma. Dohodli sa, že budú žiť odlúčene a nezávisle, hoci oficiálne na tej istej adrese, v tom istom meste, no budú čo najmenej spať pod jednou strechou. Philippe vyhlásil, že tá dohoda mu vyhovuje. Ako

rodina trávili iba letné dovolenky v Saint-Jean-Cap-Ferrat v južnom Francúzsku. Vo zvyšnom čase mohol Philippe robiť, čo chcel.

Dahlia bola spočiatku opatrná, ale v ďalších mesiacoch, keď s ním večerala čoraz častejšie, zistila, že hovoril pravdu. Nikdy predtým nechodila so ženatým mužom a nepáčila sa jej tá predstava, ale realita bola jednoduchšia, než sa obávala. Vždy bol dobrým spoločníkom. Počas uplynulých šiestich rokov ho bolo často vidieť s Dahliou na významných spoločenských podujatiach. Oficiálne neboli dvojicou, ale brali ich ako neoficiálny pár. Nebol to vášnivý ľúbostný pomer, no ten vzťah obom vyhovoval, rozumeli si. Každý býval vo svojom dome, víkendy pravidelne trávili spolu, v pondelok a vo štvrtok sa stretávali na večeri a jeden-dva razy do roka išli na dovolenku, ak mali čas a páčila sa im destinácia. Philippe sa so Jacqueline nikdy nerozprával o svojom vzťahu s Dahliou. Určite o ňom vedela, ale aj ona mala anglického priateľa, lorda, a Philippe predpokladal, že uzavreli podobnú dohodu.

Ani Philippe, ani Dahlia nikdy neuvažovali o manželstve a on jej hneď na začiatku povedal, že rozvod neprichádza do úvahy, lebo by to bola finančná nočná mora. Aj keď ich vzťah nebol vášnivý, bol srdečný a vyhovoval ich potrebám. Často sa rozprávali o obchodných záležitostiach, ktoré oboch zaujímali, a Dahliu tešilo, že niekto chápe náročné úlohy, ktoré musí každý deň riešiť.

Jacqueline vôbec nezaujímal, čo Philippe rieši v práci, a páčilo sa mu, že s Dahliou sa o tom môže pozhovávať. Dahlia takisto nemala nikoho iného, s kým by sa

porozprávala na svojej úrovni. Philippe jej robil úctyhodný sprievod na spoločenských podujatiach a on chodil na významné akcie najradšej s ňou, nie s manželkou. Dahlia sa zopár ráz stretla s jeho synom, no s manželkou nikdy, čo jej vyhovovalo. Nikdy sa nerozprávali o jeho manželstve a Dahlia mala podozrenie, že Jacqueline sa dávno zmierila s ich životným štýlom. Dahlia aj Philippe boli mimoriadne úspešní ľudia, ktorí mali veľa spoločného, mali sa radi ako najlepší priatelia a už sa dobre poznali. Dahlia si nevedela predstaviť život bez neho, niekedy dokonca zabúdala, že je ženatý. Vždy vedeli, keď ten druhý potreboval byť sám, a rešpektovali to. To, že nežili spolu, im dávalo priestor a nezávislosť, po čom obaja túžili.

Jej deti už boli dospelé, žili svojím životom vo vlastných bytoch a mali partnerov, len Emma bývala u nej a študovala na prestížnej akadémii Beaux-Arts. Delphine a Charles pracovali v rodinnej firme. Zaúčala ich do jej vedenia, aby ju mohli prevziať, keď pôjde do dôchodku, hoci v päťdesiatich šiestich si nevedela predstaviť, že by bola dôchodkyňa.

Charles mal tridsať rokov a v jeho veku sa Dahlia stala výkonnou riaditeľkou spoločnosti. Nebol však taký sebaistý ako ona, keď musela viesť firmu. Dobré sa vyznal vo financiách ako jeho starý otec z matkinej strany, bol asistentom riaditeľa finančného oddelenia, a keď o dva-tri roky pôjde súčasný riaditeľ do dôchodku, Dahlia predpokladala, že jej syn sa ujme jeho funkcie.

Ešte vždy sa neoženil, hoci tri roky žil so ženou, ktorou Dahlia nebola nadšená a dúfala, že sa s ňou azda rozíde. Catherine bola od Charla o deväť rokov staršia, mala prie-

merné miesto na oddelení styku s verejnosťou, z predchádzajúceho vzťahu mala dvanásťročnú dcéru, s ktorou sa Dahlia nikdy nestretla a ani po tom netúžila. S Catherine sa zoznámila, veľmi na ňu nezapôsobila a nepáčil sa jej ich vekový rozdiel. Zdalo sa jej, že je chamtivá. Charles bol dobrosrdečný, dôverčivý a až priveľmi naivný, ľahko sa stal obeťou nenásytných žien.

Alexandra bola Dahliino druhé dieťa, mala dvadsaťdeväť rokov, bola mimoriadne ambiciózna, producentka úspešnej televíznej šou. Alex bola súťaživá a neraz žiarlila na svojich súrodencov, ba aj na mamu. Vyzerala celkom ako Dahlia, len vlasy mala tmavé a nebola k ľuďom taká milá a ohľaduplná ako jej matka. Alex ľudí vždy radšej otvorene konfrontovala, takže mala úspechy v práci, ale kolegovia ju neobdivovali, zdala sa im chladná, tvrdá a neľútostná. Bola oveľa tvrdšia než brat. Partnerov striedala ako ponožky a nedávno sa vydala na radnici za producenta konkurenčnej šou. Po civilnom obrade mali mať ešte veľkolepú svadbu v kostole. Civilný obrad bol vo Francúzsku potrebnou zákonnou formalitou. Jej manžel bol ešte tvrdší ako ona, drsný, sexi a príťažlivý, no Dahlia si nebola istá, akí šťastní budú spolu z dlhodobého hľadiska. Alex nezaujímal rodinná firma a nikdy sa nikomu nezmienila o svojom spojení, hoci na jej manžela Paula Ferranda očívidne ich firma zapôsobila a Dahlia si robila obavy, pokiaľ išlo o jeho motívy.

Tretie dieťa Delphine malo teraz dvadsaťosem rokov a bolo Dahliinou spriaznenou dušou. Dahlia s ňou mala najmenej problémov. Vždy medzi nimi vládla harmónia

a ich vzťah bol po celý život Delphine ľahký na rozdiel od Alex, ktorá s matkou stále bojovala. Delphine sa vydala mladá, mala vtedy len dvadsaťtri rokov a študovala v Spojených štátoch ako jej mama. Absolvovala štúdium na Brownovej univerzite a americká vetva rodiny ju zaujímala viac než Dahliu alebo súrodencov. Hneď po promócií sa vrátila do Paríža, nastúpila do rodinnej firmy a šesť rokov pracovala pre mamu, stále stúpala po rebríčku, lebo mala prirodzené inštinkty na financie a parfumérsky priemysel. Nedávno doplnila do ich existujúceho radu produkty proti starnutiu a na starostlivosť o pleť, ktorým sa mimoriadne darilo.

Delphine sa ako dvadsaťtriročná vydala za Françoisu Mattheiua z úctyhodnej rodiny. Mal geniálny inštinkt na start-upy a zarobil majetok. Bol nesmierne milý, taký veľký maco, skvelý manžel a milujúci otec ich dvoch dcér, dvojročnej Annabelle a štvorročnej Penelope čiže Penny. Dahlia však na ne nemala veľa času. Delphine mala veľmi dobrý vzťah s mamou a cenila si jej rady. Dahlia k nim niekedy prišla na večeru, keď uložili dievčatká do postele, a vždy sa rozprávali o obchodných záležitostiach, ktoré zaujímali obe ženy. François bol veľmi tolerantný a netúžil súťažiť s manželkou, aj sám mal dosť veľký úspech. Svokru mal úprimne rád a páčila sa mu jej sila. Podľa neho bola pozoruhodná žena. Mohla viesť pohodlný život, ale ona radšej tvrdo pracovala a venovala sa rodine a firme.

Na druhej strane Charles a Alex trávili s matkou málo času. Alex bola priveľmi zaujatá šou, ktorú produkovala, takže nemala veľa voľného času a s mamou sa často pohádali. Charles trávil voľný čas s Catherine a jej dcérou, žili

spolu ako rodina, hoci neboli zosobášení. Ale Catherine očividne túžila vydať sa zaňho, hoci bola o deväť rokov staršia a chcela s ním mať dieťa, prv než bude neskoro. Povedala to veľmi jasne, čo Dahliu takisto znepokojovalo. Chcela, aby si Charles našiel milé dievča vo svojom veku.

Emma, Dahliino najmladšie dieťa, mala dvadsaťsedem a vždy bola iná než ostatní. Niežeby nebola rozumná, len mala vlastné predstavy odlišné od predstáv súrodencov. Bola umelecky nadaná a vyjadrovala sa svojimi kresbami a umeleckými výtvormi výrečnejšie než vetami, ktoré sa jej akosi nedarilo dobre sformulovať. Nedokázala súťažiť so súrodencami a ani sa o to nepokúšala. Nevšímala si ich. Bola rojko. Začala rozprávať neskôr ako ostatní súrodenci, aj čítať sa naučila neskôr a nemala v škole také dobré známky ako oni. Firma ju vôbec nezaujímal a akoby ani nebola ich sestra. Mala rada punk a suchý zmysel pre humor. Videla humor aj v situáciách, ktoré jej rodina brala vážne. Zbožňovala Delphine, hoci s ňou nemala nič spoločné, a rada sa hrávala so svojimi dvoma neterami. Dahlia sa obávala, čo z nej bude. Emma akoby pochádzala z inej planéty a pozerala na rodinu, akoby prišla z Marsu a hovorila iným jazykom než ona. Bola spokojná sama, pokiaľ mala vo vrecku ceruzku a notes, aby mohla kresliť. Jej umelecký štýl bol sofistikovane naivný ako ona. Bola zároveň dieťa i žena, nevinná aj sexi. Život skôr pozorovala, nezapájala sa doň.

Dahliina rodina bola jej radosť a pýcha, tak ako firma. Vždy cítila zadosťučinenie, keď firma uviedla na trh no-

vý parfum alebo znovu uviedla starý, na ktorý bola hrdá a vedela, že starý otec by s ním bol spokojný. Ale úspechy a šťastie detí pre ňu znamenali ešte viac. Bolo jej ľúto, že rodičia nevideli, ako dospeli jej deti, a Jean-Luc by dodal ich životu nový rozmer, čosi iné, než im mohla ona ponúknuť. Učila ich rozumné, praktické, svetské veci, ale Jean-Luc by ľúbil svoje deti z celého srdca a sprostredkoval by im svoje skúsenosti zo športových dobrodružstiev. Keď boli malé, veľmi ich ľúbil, ale nedostal možnosť vidieť, ako vyrástli, lebo zomrel príliš mladý... A Dahlia robila, čo sa dalo, aby ich dobre vychovala aj sama. So Charlom to mala ťažšie, lebo bol chlapec a vyrastal bez mužského vzoru. Delphine jej pripísala k dobru, že bola skvelá mama, lebo mala vlastné deti a bola veľkorysá, vedela odpúšťať. Alex sa vždy sťažovala na niečo z minulosti, čo sa jej nepáčilo, myslela si, že mama to mohla urobiť lepšie a bez váhania jej to povedala. Mala britký jazyk a tvrdo presadzovala svoje názory. Dahlia aj Delphine boli oveľa miernejšie. Dahlia bola veľmi láskavá, aj keď bola taká úspešná. Alex mala z minulosti dlhý zoznam nenávistných spomienok. Nikdy nezabudla na zlyhania svojich súrodencov. A žiarlila nielen na nich, ale aj na mamu.

Súrodenci spolu vychádzali celkom dobre, ale Delphine a Charles mali opačné názory na podnikanie a presadzovali ich. Všetci pokladali Alex za tvrdú a bezcitnú. Emma bola pre nich záhadou, iba Delphine inštinktívne chápala jej miernu povahu a odlišné názory, aj keď Emmine vysvetlenia a nejasné filozofovanie nedávali zmysel. Emma rozumela svojim teóriám, občas im rozumela aj Dahlia

a Delphine takmer vždy. Alex ani Charles sa nepokúšali pochopiť ju. Emma to videla na ich tvárach, preto im nikdy nevenovala pozornosť. Žila vo svojej bubline a v umeleckom svete a ako dvadsaťsedemročná bývala doma. Bolo ju treba chrániť pred svetom. Neuvedomovala si, že jej niekto môže ublížiť. Bola milo nevinná, čo sa Delphine páčilo a Dahliu to veľmi dojímalo.

V ten večer odišla Dahlia z kancelárie dosť skoro. O dva dni mala odletieť do New Yorku, čo bude prvá zastávka na jej pracovnom turné po Spojených štátoch. Chcela sa pozrieť do tamajších obchodov s parfumami značky Lambert, uistiť sa, že personál ich ponúka dobre a je zdvorilý k zákazníkom. Chystala sa navštíviť obchody v New Yorku, Chicagu, San Franciscu, L. A. a v Dallase. Bolo dvadsiateho prvého júna a mala začať týždňovým pobytom v New Yorku.

K tomuto mestu ju už neviazali nijaké city. V New Yorku vyrástla a žila tam s rodičmi, hoci často cestovali do Francúzska, kým nenastúpila na univerzitu, a keď otec odišiel do dôchodku, presťahovali sa do Francúzska. Nebola v styku s väčšinou starých priateľiek, s ktorými vyrastala, lebo žila vo Francúzsku už tridsaťdva rokov. Ale s niekoľkými predsa len bola v kontakte. Mala s nimi veľa spoločného, no nezostával jej čas, aby sa s nimi stretla. Jej rýchle služobné cesty do New Yorku boli vždy krátke a hektické. Mama bola šťastná, keď sa presťahovali do Francúzska, a otec sa na to celé roky tešil. Zmiernilo to jeho odchod do dôchodku. Vždy mal rád

Paríž, všetku krásu a kultúru, ktoré mesto ponúkalo. Bol načisto vzrušený, keď sa tam presťahovali. Od otcovej smrti mala Dahlia pocit, akoby sa odstrihla od čias, keď študovala v Spojených štátoch. Mamin vplyv a väzba na Francúzsko boli silnejšie; Európa Dahlii vyhovovala lepšie a teraz tam už bývala viac ako polovicu života. No mala rada energiu a kreativnosť New Yorku, rada sa po ňom prechádzala, obzerala si známe pamätihodnosti a ľudí, ktorých stretávala na uliciach a v Central Parku. Už to však nebolo jej mesto. Len ju bavilo, keď ho navštívila a venovala sa tam obchodovaniu.

Alex ani Charla Spojené štáty nelákali. Iba Delphine fascinovali, bola rada, že tam mohla študovať, a chcela tam pracovať, kým nestretla Françoisu. Keď po návrate do Francúzska začala pracovať pre mamu, všetko sa zmenilo a odvtedy bola spokojná, nielen osobne, ale aj profesionálne. Bola v živote šťastná, na rozdiel od Alex, ktorá vždy chcela čosi viac a niečo iné.

Dahlia pozerala do krásnych výkladov na Faubourg Saint-Honoré, kým neprišla k zriadencovi na parkovisku – len čo ju uvidel, šiel po jej auto. Rada na záver dňa spomalila a neraz si brala prácu domov. Ten večer neplánovala stráviť s Philippom Vernierom, hoci ho nevidela už týždeň. Večer pred odchodom na služobnú cestu chcela byť so svojimi deťmi ako vždy predtým, než sa vydala na cesty.

Dahlia mala s deťmi mimoriadne blízky vzťah najmä preto, lebo sa druhý raz nevydala a odkedy stratila Jeanu-Luca, v jej živote sa nevyskytovala nijaká vážna známosť. Jean-Luc bol jej životnou láskou. S Philippom mala nezáväzný vzťah, takže jej zostalo dosť času na deti a prácu.

Ale bola si s deťmi blízka aj preto, lebo dve s ňou spolupracovali v rodinnej firme a denne sa stretávali. Bola tak trochu kvočka a dozerala na všetky svoje kuriatka. Vždy bola dostupná, keď bolo treba vyriešiť nejaký problém, pomôcť im v kríze alebo poskytnúť financie. Jej hlavným cieľom bolo uľahčiť im život a ušetriť ich bolesti. Uvedomovala si, že v istom bode im musí dovoliť, aby si sami riešili problémy, ale ešte nenašla vhodnú chvíľu, aby celkom prestrihla pupočnú šnúru. Vedela, že by to mala urobiť, a Philippe jej to pravidelne pripomínal, ale bolo to veľmi ťažké a ešte to nedokázala spraviť. On bol celkom iný rodič a so synom nebol často v kontakte.

Dahlia odchádzala na tri týždne, preto pozvala všetky deti na večeru. Veľmi dobre si uvedomovala, že má s nimi nezvyčajne silný vzťah, ale jej sa to tak páčilo. Boli stredobodom jej vesmíru a od smrti ich otca boli pre ňu dôležitejšie než ktorýkoľvek muž v jej živote. Mala deti rada také, aké boli, s ich chybami aj so silnými stránkami. Charla s jeho nadaním na financie, s lojálnosťou k rodinnej firme a s náklonnosťou k ženám, ktoré boli silnejšie než on. Chcela ho ochraňovať, ale vedela, že nemôže. Chápala, že jej niekedy nevie dať najavo lásku. Vedela, že ju má rád, aj keď to neprejavuje. Nečakala od neho viac, než dostávala.

Alex brala takú, aká bola, aj keď mala podrezaný jazyk, ktorý často používala aj pri komunikácii s matkou. Alex by sa mala časom zmierniť, inak ublíži svojim milovaným. Zatiaľ to nepochopila, ale bola to nadaná mladá žena a mala v sebe silu, ktorú ešte neobjavila, hoci Dahlia si bola istá, že časom ju nájde.

Dahlia bola rada, že s Delphine má silné puto. Ceni-la si ten nečakaný dar, hovorili si dôvernosti, vždy našli spoločnú reč. Delphine prekypovala láskou k manželovi, k deťom, k mame aj k firme, ktorú pomáhala rozširovať. Urobila v živote správne rozhodnutia a užívala si všetko, čo jej priniesli. V Dahliinom živote pôsobila ako žiarivý slnečný lúč a Dahlia za to bola každý deň vďačná.

Emma bola krehké stvorenie, ktoré akoby žilo vo vlast-nom vesmíre. Jej dotyky boli ľahučké ako motýlie krídla. Mala nezvyčajný štýl, ale vyžarovala dobro, ktoré prýštilo z jej umenia do sveta.

Dahlia bola vďačná za všetky svoje deti, ale aj za Philip-pa Verniera, ktorý ju držal pri zemi.

Jean-Luc jej v mladosti dal lásku a deti, ktoré boli naj-krajším darom, aký kedy dostala. To bol dôvod, prečo sa vyskytol v jej živote, hoci len krátko.

Keď Dahlia nasadala do auta, aby sa odviezla domov na večeru s deťmi, bola spokojná so svojím životom. Zdalo sa jej, že dostala viac, než čakala. Cítila sa šťastná a tešila sa na stretnutie s deťmi, dokonca aj s popudlivou Alex. A bola vzrušená z cesty do Spojených štátov. Keby sa jej niekto v tej chvíli spýtal, čo si ešte želá, nevedela by od-povedať. Zdalo sa jej, že má všetko, a uvedomovala si, aké má šťastie. S úsmevom myslela na svoje deti. Tie boli v jej živote slnečnými lúčmi. Nemohla žiadať viac.